

Дело С-385/09

Nidera Handelscompagnie BV

срещу

**Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos
Respublikos finansų ministerijos**

(Преюдициално запитване,
отправено от Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos
Respublikos vyriausybės)

„Директива 2006/112/ЕО — Право на приспадане на ДДС, платен по
получени доставки — Национална правна уредба, с която се изключва
правото на приспадане за стоки, препродадени преди идентификацията на
данъчнозадълженото лице за целите на ДДС“

Решение на Съда (трети състав) от 21 октомври 2010 г. I - 10388

Резюме на решението

1. *Преюдициални въпроси — Сезиране на Съда — Национална юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО — Понятие (член 234 ЕО)*
2. *Данъчни разпоредби — Хармонизиране на законодателствата — Данъци върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност — Приспадане на данъка, платен за получена доставка — Задължения на данъчнозадълженото лице (Директива 2006/112 на Съвета)*

1. За да прецени дали запитващият орган притежава качеството на юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО, Съдът взема предвид съвкупност от обстоятелства, а именно дали органът е законоустановен, дали е постоянно действащ, дали юрисдикцията му е задължителна, дали производството е състезателно, дали той прилага правни норми и дали е независим.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (литовската комисия по данъчни спорове), която има за задача да разглежда безпристрастно жалбите на данъкоплатците в данъчноправната област и да приема законосъобразни и мотивирани решения, отговаря на тези критерии.

(вж. точки 35, 36 и 40)

2. Директива 2006/112 относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска задължено по данъка върху добавената стойност лице, което отговаря на материално-правните условия за приспадането му в съответствие с разпоредбите на тази директива и което се идентифицира за целите на данъка върху добавената стойност в разумен срок след извършването на сделките, пораждащи правото на приспадане, да може да бъде

лишено от възможността да упражни това право от национално законодателство, което забранява приспадането на данъка върху добавената стойност, платен във връзка с покупката на стоки, ако това данъчнозадължено лице не е идентифицирано за целите на данъка върху добавената стойност преди използването на тези стоки за целите на неговата облагаема дейност.

Действително по силата на член 178, буква а) от Директива 2006/112 упражняването на правото на приспадане, визирано в член 168, буква а) от нея, по отношение на доставката на стоки и услуги се подчинява на едно-единствено формално условие — притежаването от страна на данъчнозадълженото лице на фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и 238—240 от тази директива. Наистина данъчнозадължените лица имат и задължението да декларират кога започват, променят или преустановяват своите дейности в съответствие с мерките, приети за тази цел от държавите членки, по силата на член 213 от Директива 2006/112. Тази разпоредба обаче по никакъв начин не оправомощава държавите членки в случай на неподаване на декларация да отложат упражняването на правото на приспадане до действителното начало на редовното извършване на облагаемите сделки или да лишат данъчнозадълженото лице от упражняването на това право. Освен това мерките, които държавите членки могат да приемат по силата на член 273 от Директива 2006/112, за да осигурят правилното събиране на данъка и да предотвратят измамите, не трябва да надхвърлят необходимото за постигането на такива цели и не

трябва да поставят под въпрос неутралитета на данъка върху добавената стойност. Следователно предвидената в член 214 от Директива 2006/112 идентификация, както и определените от член 213 от същата директива задължения, не е действие, пораждащо правото на приспадане — право, което възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем — а представлява формално изискване с оглед на осъществяване на контрол. Поради това на задълженото

по данъка върху добавената стойност лице не може да се попречи да упражни своето право на приспадане, с мотива че не е идентифицирано за целите на този данък преди използването на придобитите в рамките на неговата облагаема дейност стоки.

(вж. точки 47—51 и 54 и диспозитива)